

(thơ, Tháng Ba) LỆ CHÂU của THANH-THANH

LỆ-CHÂU

Đã mầy thu rồi, hỡi bầy dâu ?
Những hình bóng cũ nay về đâu ?
Có ai đốt lại lò hương này
Mà nhớ vô cùng, hỡi Lệ-Châu !

Ta nhớ em như nhớ tháng ba*:
Ngày giờ có đó, nghĩ không ra!
Chính ta chùng hiu mơ hay tỉnh;
Ta ở đây mà nhớ chính ta!

(*) 29/03/1975: Đà Nẵng (thị-phố Miền Trung) thất-thất.

Ta nhớ ta là một tiếng im,
Con thuyền không bến, máu không tim,
Không hoa cho một làn hương quện,
Không tợ nương nhờ một cánh chim!

Ta có đau ta – một thánh-thư:
Biết đường, đâu ngại ngã ba, tư!
Lòng ta có lửa mà không bốc,
Như thiêu trùng-dương cho hỡi-ngư!

Thiếu một thốn-giao, một cặm-thông;
Đời không tri-kh, không tâm-động;
Bơ-vơ như trận kinh+nghe-chiến:
Biến cớ tung-hoành một lão-ông!

Rồi bầy dâu đây giữa gió khơi
Có em bầy gọi, có ta “ơi!”
Thuyền như nhòm bến, chim tìm tợ,
Đêm muộn hừng đông, hận muộn vơi ...

Em độn – gợn mà như muôn trùng,
Không tên, không lầy cõ hình-dung...
Nhưng em đã độn, bằng xương thịt,
Đã sưởi lòng ta ... ồm lạ-lùng!

Em có là tiên... hay là... ma
Thì em cũng đã có yêu ta!
Tình em là một nguộn thi-hứng:
Bút rì mười năm... lại nở hoa!

Em đã theo ta mỗi bước chân,
Hòa trong hơi thở, nhập trong gân!
Có em là bạn... nên từ đó
Ta có niềm vui tự bộn-thân...

Nhưng, bọng tư bõ nõi bão đêm:
Kình-ngư còn lại bộ xương lem!
Đột thành hoang đốn! dân thành rợ!
Ngư-phò vào tù, lạc dẫu em...

Nõi nước khôn khuây, lại nõi nhà,
Nõi mình khốc-khoỏi một mình ta!
Bao nhiêu kỷ-niệm vào tro bụi
Như những kê vàng, quá-khứ xa ...

Ôi! Những ngày xanh, những ước mơ
Tan như o-anh mùng trời mưa!
Thời-gian liệm lẹp vào quên-lãng
Những mộng vàng son hóa mộng hờ!

Rồi có hôm nào như hôm nay:
Gió nào gợn sóng, lá nào bay ...
Cho ta gọi lại trong tâm-tưởng
Một thoáng ân-tình, thoáng rượu say ...

Trại Kho Đạn (Đà Nẵng), 1980-81

THANH-THANH